

Heinrich Rahn

Rector Universitatis Rostochiensis, Henricus Rhane, I.U.D. & Profess. P. Ad Exequias Quas Viro cum viveret ... Dn. Christophoro Strelenio, Civi huius Reipublicae primario, Coniux moestissima parat, Suos quoq[ue] Cives diligenter invitat

Rostochii: Kilius, 1638

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776806173>

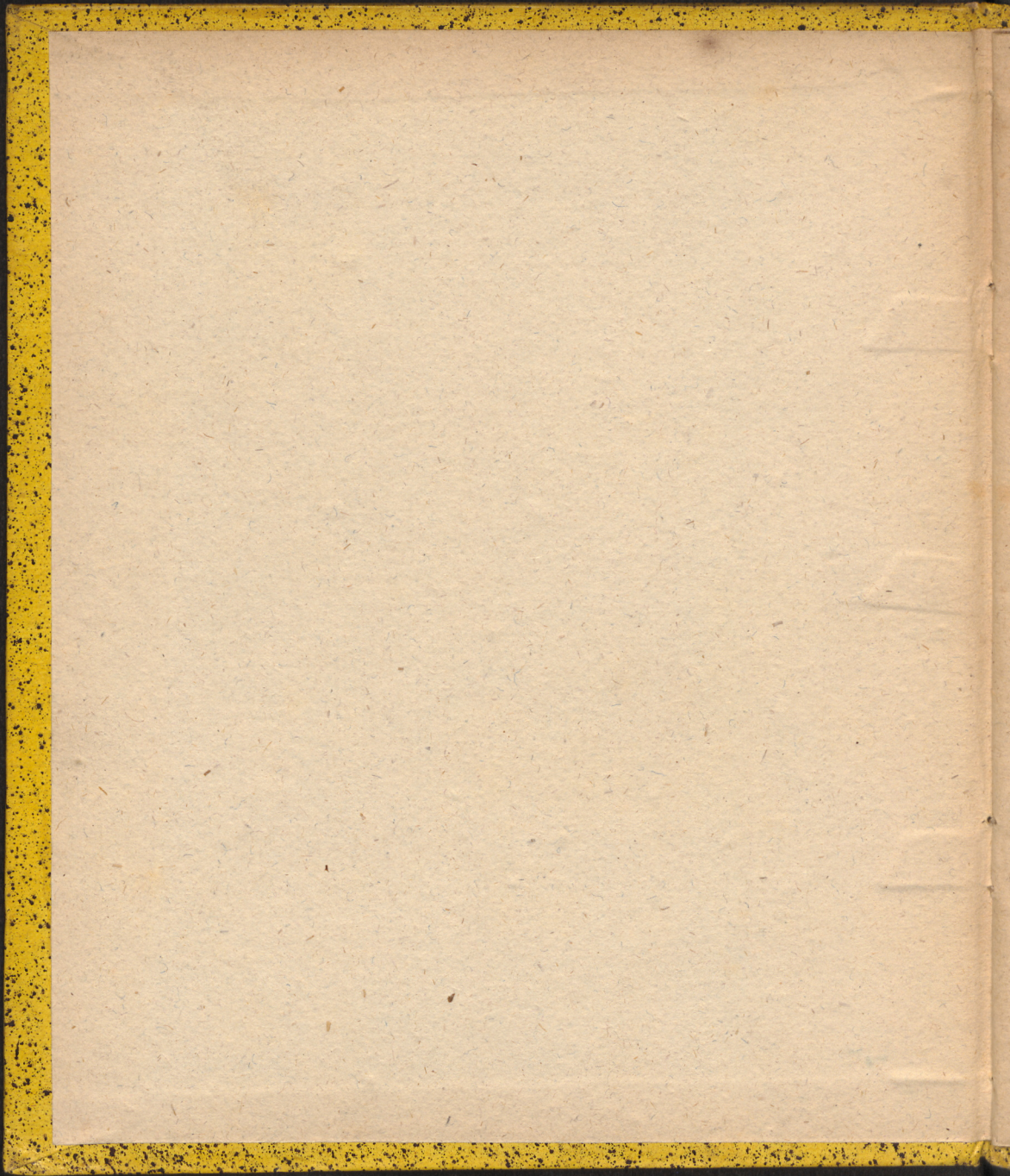
Druck Freier Zugang

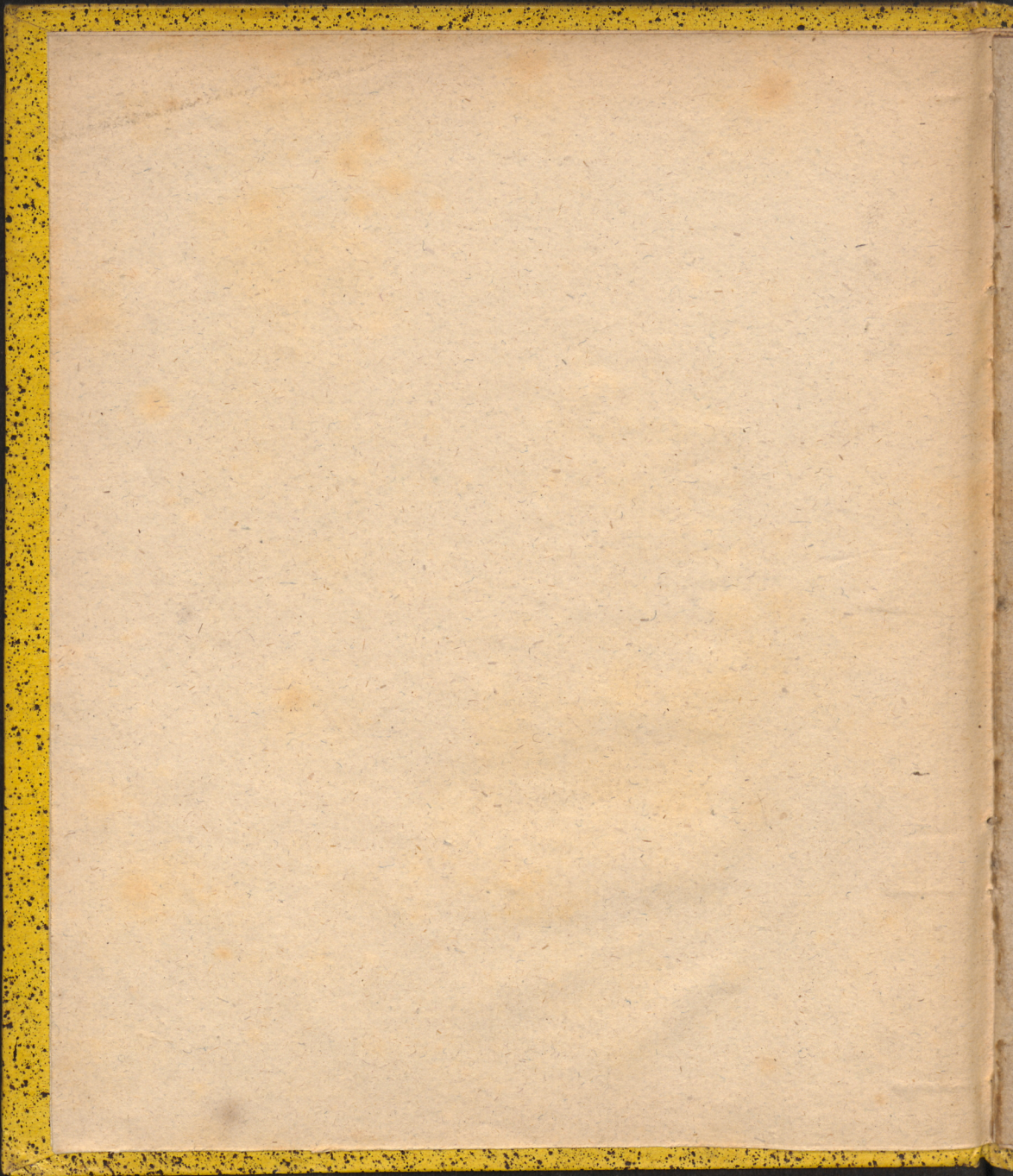

Rahne, H.

in Chr. Strelenius.

Rostock, 1638.

RECTOR
Universitatis Rostochiensis,
HENRICVS RHANE,

J. U. D. & Profefs. P.

AD EXEQUIAS

QUAS

VIRO

cum viveret

Integerrimo, Honestissimoq;

DN. CHRISTOPHORO

STRELENIO, Civi hujus Rei-
publicæ primario,

Conjux mæstissima parat,

Suos quoq; cives diligenter invitat.

ROSTOCHII.

Literis **NICOLAI KILII,** Acad. Typograph.

ANNO M DC XXXVIII.

Nostri temporis appellant, rationemq; vitæ, ut nunc miseris vendendum est, subducere exacte, sollicitisq;, quod ajunt, articulis putare norunt; eorum vota non possunt esse proximate aliqua annisq; provectoribus. In iis enim quæ malorum ultima, quæq; pati gravissimū est, extendi, nemo velle nisi sui ipsius hostis & carnifex potest. Sicut enim in tormentis cruciatusq; Tyrannorum, clementiæ erat, si compendiosi forent; ita hic publicus malorum ordo felix etiam censetur iis, quos de facili ac repente opprimit. Tiberij sæva inhumanaq; prorsus indoles, quam bene tum agatur, exemplis ostendit, cum mori volentibus, vim adhiberet vivendi, Mortem enim adeo leve supplicium ille reputabat, ut, cum audisset unum ex reis Carnulium nomine, anticipasse eam, exclamaverit; *Carnulius me evasit;* & in recognoscendis custodiis precanti cuidam poenæ maturitatem, responderit, *nondum se cum eo in gratiam rediisse.* Quid autem hoc nostrum vivere est aliud, quam diu mori; postquam ipsa rerum capita, cum totis regionibus & Imperiis occiderunt, communisq; patria nostra cadaver Germaniæ, Germania amplius non est? Neq; tamen ibimus nunc per Europæ

ropæ meliorem partem, & vengia ~~detur~~
Christo CHRISTOPHORI STRELENIÏ sectabi-
mur, quibus emensus est præcipuas urbes & pro-
vincias nostri orbis. Longum foret, si cujusq;
loci felicitatem, fortunasq; & opes Rerumpubli-
carum, quas ille florentes & diligenter contem-
platus est, comparare cum præsentibus malis &
conferre institueremus. Ipse, dum vivebat, recen-
sere pleraq; apud se atq; alios. Tanto certior de
miseria temporum nostrorum, quanto simul fe-
licior, qui nunc exierit. Ubi populationes, rap-
tus, cædes, incendia urbium atq; everfiones, o-
mniaq; ista piacula, quæ aliquot retro seculis per
intervalla extiterunt, nunc quotidiana sunt, ve-
lutq; agmine quodam alia super aliis ruunt &
condensantur. Ubi ista rerum vultus, quem in
agris oppidisq; & prope intra mœnia hujus urbis
ac muros continenter obnubimus, ingenti cum
formidine luctuq; omnium, in singulos dies fu-
nestior tetriorq; apparet. Prope nos fames, soli-
tudo & vastitas, & quod rectè metuimus, eadem
omnia comminatur. Nobiscum nescio quid pe-
stilentis contagii venenatiq; afflatus habitat &
grassatur, vexatq; totas domos ac familias. Quod-
que omnium apud nos malorum est maximum,
tanta series profugorum, tantus ordo, isti præci-
pue decumbentium per cellas ac sub dio squalo-

817
... quemque tormentum a-
nimum atque debilitant, ut qui præ aliis felices
sumus, plusquam miseri fiamus tot miserorum
contemplatione. Quid ergo est hoc nostrum vi-
vere, quam diu mori? Cui quisquam inveniatur,
qui malit inter supplicia tabescere & perire membra-
tim, totiesq; per stillicidia amittere animam, quã
semel exhalare? Aut quisquam sit, qui velit ada-
ctus ad illud lignum jam debilis, jam pravus, & in-
fœdum scapularum ac pectoris tuber elisus, cui mul-
ta moriendi causa etiam citra crucem fuerant, tra-
here animam tot tormenta tractorum? Nega nunc
magnum beneficium esse nature, quod necesse est
mori. Quin potius excutienda vita cupido est, di-
scendumq; nihil interesse, quando patiaris, quod quan-
doq; patiendum est, postquam felicitatis est, non
quam diu vixeris, sed quam bene, & tum quoque
quam parum vixeris. Usque adeo indolere fatio
CHRISTOPHORI STRALENI, quem supra no-
minavimus, si ipsum spectes, nec necesse nec fas
sit. Qui, cum superiore seculo circa annum Chri-
sti octuagesimum quintum natus, per beatas ali-
quot lustrorum vices transeundo, communi re-
rum turbine deprehensus nobiscum ac præcipi-
tatus esset, triste hoc atque illætabile tempus
lucro sibi deputasse debet, cui, quod meliori non
licet esse, exesse tandem & bona cum gratia liceat.
Quam

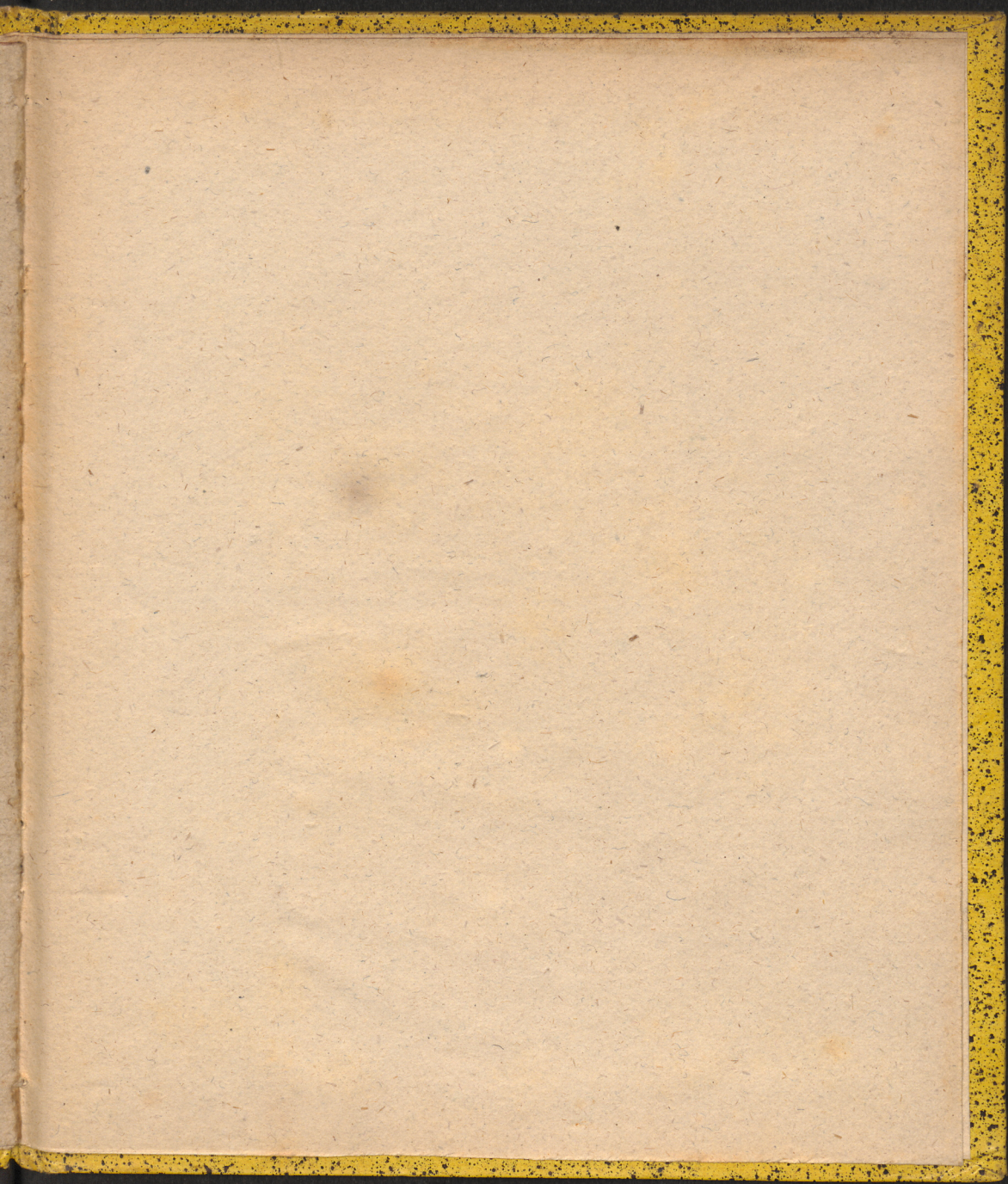
Quam ipsam fastidire nemo aut susque deque
possit habere, quicumque hoc, quod experimur,
impetrare à se potest, ut statuatur de vita, quã nunc
vivit, sua, moram esse eam supplicii, lentasque
mortis, ut ita dicam, maxillas. Ipsa illa mœstissi-
ma nunc vidua, cujus lacrumis detrahere per ma-
ritale sacrum non possumus, recenti memoria te-
nebit fidem amoremque conjugis sui, & cui sub
conditione voluntatis divinæ nupsit, eundem cū
modo ac ratione desiderabit, nec committet, ut
invidere ejus felicitati, ac reposcere in ergastula,
quem semel beata hora exolverat, per planctum
nimiasque ejulationes videri possit. Et vixit
ipse non aliter, quàm ut mortem quotidie medi-
taretur. Ab eo enim anno, quo editus est, quam-
primum per ætatem licuit, peregrinationibus se
dedit, peragratoque toto Germanorum Imperio,
singulisque non tam regionibus, quàm præcipuis
urbibus ac Rebus publicis diligenter & curioso per-
spectis, in adversos sinus Codanum & Hadriatici
maris penetravit; Venetisque & regno Daniæ
per iter suum commissis, quid ferret meridies,
quidque septentrio, experiri voluit. Jam tum
sub initiis, vitæ clausulam meditatus, quæ in abi-
tu & peregrinatione desinit ac felix est. Ista fuit
ejus adolescentia pariter ac juvenus; in qua se
acuit paravitque ad bonum civem, & ab optimis

510
moribus, qui tum non ita controversi erant,
quod præcipuum fore muneris sui arbitrabatur,
parere didicit, Quapropter eidem divinitus con-
rigit, ut salvus ad nos & incolumis, non interce-
ptus ab infelici aliqua hora, quod peregrinanti-
bus passim & subinde imminet, ex itinere huc re-
veniret, suavisque & hortatu suorum, Civem,
BRIGITTAM, Virginem, SALOMONIS **Barnebingis**
filiam matrimonio sibi jungeret, Cū qua unum
sed & viginti totos annos usq; à proximo Christi
decimo septimo quam commodissimè & satis fe-
liciter in supremum vitæ diem transegit. Nisi
quod absque prole conjugium esset. Quæ res, ut
nunc tempora sunt, ipsa quoq; sit felicitatis, post-
quam corrupta vitiatq; omnia, etiamsi nō sem-
per dent progeniem vitiosorem, nescio quam
semper tamen comminentur. Nam & parentum
recta sollicitaque educatio, alienis postea mori-
bus, veluti contagio quodam inficitur, & qui do-
mi ad optima imbuti sunt, quamprimum foras
prodierint, custosque amotus est ipsis, non dicā
suo, sed malorum arbitrato ac libidine in deterio-
ra conducuntur, Quapropter sicuti pauciores la-
crimas suis nunc exprimit, ita nec flere ipsos un-
quam debuit, quod perquam multis optimisque
parentibus nimis quam frequens & lugubre est.
Hanc autem vitæ partem sic transmisit, ut perinde
11011
de, ve-

diligenter rebus suis, habitaq; tam accurate familia, ut rationes reddere in momenta posset. Id quod prudentiam ejus virtutemque ostendebat, quam & parando simul patrimonio tuendoq; exercere nosset. Talis cum esset, commeruit Civium amorem ac gratiam, quam per vicinos sic protendebat, ut dissitos civitatis sibi cōjungeret, eademque in benevolentia nuper decederet. Quod factum prima Pentecostes feria. Ad cujus festivitatem se per valetudinem etiam, quam inclementiorem per aliquot paullo ante dies nactus erat, longē rectius, quam cæteri, parabat, quos ipsa sanitas lascivire potius, quam sacris operari impellit. Ipse vero de mansionibus tum cogitans, quas apud coelestem Patrem fore quam plurimas Salvator suus promiserat, Spiritus S. impulsu, ad hoc iter recte se ac piē instruere, perceptoq; Corpore & Sanguine Redemptoris sui animare se ac durare ad repetendam coelestem domum, unde spiritus vitaq; data erant. Hæc sunt, quæ de ipso commemorare vobis, attinebat, Parentes enim collaudare, nimis prolixum, nec prorsus suum foret. Quos tamen nactus est eos, ut nomen dignationemque suam in hac urbe quamplurimum ipsis debuerit. Siquidem parens ipsi M. VALENTINUS STRELENIUS fuit, Dicasterii Principum Megapolitanorum,

tus vir & industrius, cætera perquam eruditus; quiq;
oppido Silesiorum, Strelenij, natus, Parentem JACO-
BUM, Consulem, deq; civibus bene meritū habuit & cu-
jus conjux ANNA von Seiten/pudica laudatissimaque
foemina exiit. Hi sunt Majores CHRISTOPHOR
nostri, quos à Patre suos vindicat. A matre qui fue-
rint, indigitare potius, quam recensere opus est. Siqui-
dem apud nos MAKIORUM & GERDESIORUM no-
tissimæ sunt familiæ. RUDOLPHUS igitur MAKIUS
ex eo ordine sibi avus, vir honestus & integer; avia
MARGARETA Gerdes fuit, qui ANNAM filiam ge-
nuerunt, matrē aliquando nostri tam futurā defuncti.
Qualem v. se & quod optimam præbuerit, ex filiis ap-
probare potest, quorum alter, qui adhuc superstes, VA-
LENTINUS, apud nos Magistratus partem gerit ac
Senator est. Credo, Cives Academici, non unam vo-
bis narratam causam esse, quam obrem prosequi hoc
funus mecum & ornare cupiatis; etiamsi cæterorum,
quæ volenti mihi debetis & quæ debetis ipsi vobis,
hac vice non admoncam. Ad horam ergo primam
hoc die, qui faustus sit vobis, in æde D. Jacobi compa-
rete, & quo funus nos vocat, mecum sequimini.
P. P. XIIIX: Maij. A. C. 16 cxxxix.

diligenter rebus suis, habit
lia, ut rationes reddere in
quod prudentiam eius virt
quam & parando simul pat
ercere nosset. Talis cum esse
amorem ac gratiam, quam
debat, ut dissitos civitatis si
que in benevolentia nuper
ctum prima Pentecostes fe
tem se per valetudinem eti
torem per aliquot paullo
longe rectius, quam ceteri
nitas lascivire potius, quam
lit. Ipse vero de mansionib
apud coelestem Patrem for
vator, suus promiserat, Spiri
iter recte se ac pie instruere
& Sanguine Redemptoris su
ad repetendam coelestem d
vitaq; data erant. Hæc sunt
morare vobis, attinebat, Pa
re, nimis prolixum, nec pro
tamen nactus est eos, ut non
suam in hac urbe quamplu
Siquidem parens ipsi M. V
LENIUS fuit, Dicalterii Pri

curate rami
posset. Id
ostendebat,
tendoq; ex
uit Civium
sic proten
ret, eadem
Quod fa
us festiva
inclemen
iactus erat,
uos ipsa sa
rari impel
vitans, quas
rimas Sal
al su, ad hoc
q; Corpore
eac durare
de spiritus
lo comme
n collauda
oret, Quos
tionemque
s debuerit,
us STRE
egapolita
norum,

